

LEIGH BARDUGO este autoarea unor bestselleruri care au atins numărul 1 pe lista revistelor *New York Times* și *USA Today*, cum ar fi *Banda celor șase ciori*, *Răzbunarea ciorilor* și trilogia *Grisha*. S-a născut la Ierusalim, a crescut în Los Angeles și a absolvit Universitatea Yale. S-a îndrăgostit de Wonder Woman de mică și și-a petrecut bună parte din copilărie construindu-și brățări din hârtie cerată și învărtindu-se în fața casei până nu se mai ținea pe picioare. În prezent locuiește și scrie la Hollywood, unde mai și cântă din când în când cu formația ei.

leighbardugo.com
@LBardugo

WONDER WOMAN™

FIICA RĂZBOIULUI

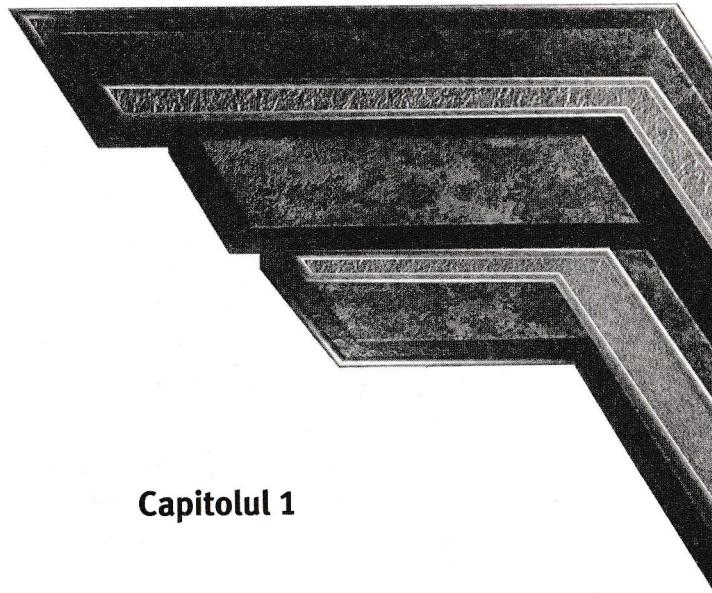
— DC ICONS —

LEIGH BARDUGO

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

Capitolul 1

Intr-o întrecere nu te avântă ca să pierzi.

Diana sărea ușor pe loc la linia de pornire, cu gambele încordate ca două arcuri, auzind iar și iar în urechi vorbele mamei sale. O mulțime gălăgioasă se strânsese să privească luptele corp la corp și aruncările cu suliță care deschideau oficial Jocurile Olimpice Nemesiene, însă marele eveniment al zilei era cursa de alergări, iar prin tribune lumea vorbea entuziasmată că însăși fiica reginei să înscrisește în întrecere.

Atunci când Hipolita o zărise pe Diana în grupul alergătoarelor strânse pe nisipul arenei, nu se arătase deloc surprinsă. După obicei, coborâse din galeria ei pentru a le ura mult noroc atletelor, mai glumind cu una, mai zicându-i o vorbă bună de încurajare alteia. O salutase în treacăt pe Diana dând din cap, fără să-i acorde vreo atenție specială, șoptind însă doar pentru auzul fiicei sale:

— Într-o întrecere nu te avântă ca să pierzi.

Respectătorul Pe aleea ce ducea spre arena deja se înșiruiau amazoane care tropăiau și scandau nerăbdătoare să înceapă jocurile.

La dreapta Dianei, Rani i-a zâmbit radioasă.

— Mult noroc azi.

Rani era mereu bună, amabilă și, desigur, mereu victorioasă.

La stânga Dianei, Thyra a pufnit clătinând din cap.

— Chiar o să aibă mare nevoie.

Diana n-a băgat-o în seamă. Săptămâni întregi așteptase să înceapă întrecerea – participantele străbăteau întreaga insulă, încercând să pună mâna pe una din flamurile roșii atârnate sub marea cupolă din Bana-Migdal. Dacă ar fi fost o cursă de viteză n-ar fi avut nicio sansă. Încă nu-și dobândise toate puterile de amazoană. *Va veni și vremea aceea*, îi promisese mama ei. Dar îi mai promisese ea tot felul de lucruri.

Însă alergarea aceasta era altceva. Necesață o strategie anume, lucru pentru care Diana era pregătită. Se antrenase în secret, alergând alături de Maeve, și își alesese un traseu ceva mai accidentat, însă care tăia mai de-a dreptul spre capătul vestic al insulei. Chiar... bine, nu spionase propriu-zis... Strânsese informații despre restul amazoanelor înscrise în cursă. Era tot cea mai plăpândă și, desigur, cea mai Tânără dintre ele, însă în ultimul an crescuse mult, mai că o ajunsese pe Thyra din urmă.

N-am nevoie de niciun noroc, și-a spus ea. Doar am un plan. Trecând în revistă amazoanele înșiruite la linia de pornire de parcă ar fi plecat la război, a trebuit să dea înapoi: *Bine, nu mi-ar strica un strop de noroc.* Râvnea la cununa de lauri. Era mai presus de orice coroană sau diademă regească – o asemenea cinste nu ți-era oferită pe tavă, trebuia să-o ia parte la ea. Puțin o să mai conteze toate acestea când o să câștige.

Când a zărit în mulțime claiul de păr roșcat și chipul pistriuiaș al lui Maeve, a zâmbit larg, străduindu-se să pară

Wonder Woman. Fiica Războiului

cât mai sigură pe sine. Maeve i-a întors zâmbetul și a gesticulat din mâini, de parcă ar fi bătătorit aerul. „Ia-o încet“, a îndemnat-o ea pe mutește, mișcând doar din buze.

Diana și-a dat ochii peste cap, însă a încuviațat, străduindu-se să respire mai lent. Avea năravul să ia prea repede la goană, iuțind pasul înainte de vreme.

Și-a alungat orice gând, silindu-se să se concentreze asupra traseului care o aștepta, în timp ce Tekmesa trecea prin fața șirului alergătoarelor, privindu-le cercetător, cu nestematele scânteindu-i în coama deasă și brățările de argint lăudindu-i pe brațele brune. Era cea mai apropiată sfetnică a Hipolitei, doar regina era mai presus în rang decât ea, și își purta mantia indigo cu cingătoare de parcă ar fi fost cămașă de zale.

— Ia-o ușor, Pyxis, i-a șoptit Tek Dianei când a trecut pe lângă ea. Vezi să nu crăpi.

Diana a auzit-o pe Thyra pufnind iar în râs, însă nici n-a crăcnit la auzul poreclei. *Să te văd eu cum mai zâmbești tanțoș când o să mă vezi pe podium, printre învingătoare*, i-a promis ea în sinea ei.

Tek a ridicat mânile cerând să se facă liniște, apoi s-a inclinat în fața Hipolitei, care sedea între alte două membre ale Consiliului Amazoanelor, în loja regală – un podium înalt, umbrat de o perdea de mătase în roșu și albastru profund – culorile reginei. Diana știa că acolo își dorea mama ei să se afle și ea acum, așteptând la dreapta ei să înceapă alergarea, în loc să ia parte la ea. Puțin o să mai conteze toate acestea când o să câștige.

Hipolita a înclinat doar o idee din cap, arătând tare elegantă în tunica ei albă și pantalonii de călărie, cu coroana simplă pe frunte. Părea relaxată, în largul ei, de parcă ar fi putut oricând să sară jos și să se alăture întrecerii, fără să-și piardă însă din aerul ei de regină.

Tek le-a vorbit apoi sportivelor strânse pe nisipul arenei.

— În cinstea cui veți alerga?

— În cinstea tuturor amazoanelor, au răspuns ele în cor. În cinstea reginei noastre.

Diana și-a simțit inima bătându-i mai tare. Nu mai rostise nicicând cuvintele acelea în calitate de alergătoare.

— Pe cine slăvим zi de zi? a tunat Tek.

— Pe Hera, au răspuns ele în cor. Pe Atena, Demetra, Hestia, Afrodita, Artemis.

Zeițele care creaseră Themyscira și i-o dăruiseră Hipolitei drept refugiu.

Tek s-a oprit și Diana a auzit șoptite alte nume de-a lungul șirului: Oya, Durga, Freya, Mary, Yael. Nume strigate cu ultima suflare, ultima rugă înălțată de războinicele căzute în bătălia, cuvintele datorită cărora ajunseseră pe insulă și-și începuseră noua viață ca amzoane. Lângă Diana, Rani a șopit numele lui Matri, cele șapte mame care se războiau cu demonii, și și-a dus la buze amuleta pătrătoasă de care nu se despărțea niciodată.

Tek a ridicat o flamură de culoarea săngelui, ca acelea care le așteptau pe alergătoare în Bana-Migdal.

— Fie ca insula să vă poarte spre o binemeritată victorie! a strigat ea.

Și cu asta a dat drumul flamurii de mătase. Multimea a izbucnit în urale. Alergătoarele au țășnit spre porticul de la est și astfel a început întrecerea.

Diana și Maeve se așteptaseră ca alergătoarele să se strângă grămadă, însă Diana tot a simțit un zvâcnet de nemulțumire în piept când multimea a astupat cu totul gura pasajului de piatră, încât nu se mai vedea decât o învălmășeală de tunici albe și mădulare musculoase și nu se mai auzeau decât ecurile stârnite de pași în peretii de piatră în timp ce amzoanele se îmbulzeau să iasă toate

odată din arenă. Apoi s-au trezit pe drum și au luat-o la goană spre celălalt capăt al insulei, fiecare alergătoare pe calea aleasă numai de ea.

Într-o întrecere nu te avântă ca să pierzi.

Diana și-a măsurat pașii după ritmul acestei fraze, lipăind cu tălpile goale pe pământul bătătorit al drumeagului care avea s-o poarte prin desisul Pădurilor Cibeliene, spre coasta de nord a insulei.

În mod normal, orice drumeție prin pădurea aceea ar fi decurs tare încet, îngreunată de trunchiurile prăbușite și lianele atât de groase, încât trebuiau retezate cu un tăiș tot mai bont. Însă Diana pusese totul foarte bine la cale. La un ceas după ce s-a avântat în pădure, a și țășnit dintre copaci, pe drumul pustiu de pe coastă. Vântul îi flutura pletele și spuma sărată a valurilor o biciuia peste față. A respirat adânc și s-a uitat după soare. O să iasă învingătoare, nu doar printre primele, ci chiar prima.

Cercetase cu grijă traseul cu o săptămână înainte, alături de Maeve, și alergaseră de două ori pe ascuns, în lumina cenușie din zori, la ora când surorile lor de-abia ce se sculau din paturi și aprindeau focurile în vetre, încât nu se temeau decât de privirile curioase ale celor care porniseră cu noaptea în cap la vânătoare sau la aruncat de năvoade. Însă de obicei vânau doar în pădurile și poienile de la sud, iar în regiunea aceea de coastă nu pescuiau deloc – n-aveai cum să pleci cu barca de la mal, nu găseai decât coasta stâncoasă, de culoarea oțelului, și valurile mării mai jos, într-un golf mititel și deloc prietenos, la care ajungeai pe o cărare atât de îngustă, încât trebuie să te târăști pieziș, cu spinarea lipită de stâncă.

Țărmul de nord era cenușiu, lugubru și dușmănos, iar Diana îi știa tainele ca-n palmă, toți bolovanii și peșterile, apele care năvăleau la vremea fluxului, pline de moluște

și anemone. Era un loc numai bun dacă voiai să fii singură. *Insula vrea să-ți facă pe plac*, îi spusese mama ei. De aceea Themyscira era acoperită în anumite regiuni de păduri de sequoia, iar în altele de arbori de cauciuc. De aceea după-amiaza puteai să străbați pajiștile călare pe ponei, iar seara să te căteri sub clar de lună pe dunele solzoase ca niște spinări de balaur, călare pe cămilă. Toate erau frânturi din viețile anterioare ale amazoanelor, mici priveliști ale sufletului.

Diana se întreba uneori dacă Themyscira zămislise coasta de nord doar de dragul ei, ca să se cătere ea ambițioasă pe stâncile înalte și abrupte și să aibă un loc doar al ei când o apăsa prea tare faptul că era fiica Hipolitei.

Intr-o întrecere nu te avântă ca să pierzi.

Mama ei nu vorbise în general atunci când o avertizase astfel. Dacă Diana ar fi pierdut cursa, ar fi însemnat cu totul altceva, doar o știau amândouă – nu doar pentru că era prințesă.

Diana parcă simțea privirea cu tâlc a lui Tek, parcă-i auzea tonul batjocoritor. *Ia-o ușor, Pyxis*. Așa o poreclise Tek. Pyxis. Un vas de lut în care se țineau podoabe sau balsamul din carmin care dădea buzelor o nuanță trandafirie. Era un nume nevinovat, glumeț, rostit cu drag – sau aşa susținea Tek. Numai că o durea să-l audă, îi amintea că Diana nu era și n-o să fie niciodată în rând cu cele lalte amazoane. Surorile sale erau războinice încercate în luptă, călite în chinuri și ajunse pe culmile măiestriei odată ce își lăsau viețile în urmă și atingeau nemurirea. Toate își câștigaseră locul pe insula Themyscira. În afara de Diana, născută din lutul insulei și dorința arzătoare a Hipolitei de a avea o copilă, și modelată de mama ei cu propriile mâini, ca un ulcior gol și fragil. *Ia-o ușor, Pyxis. Vezi să nu crăpi.*

Diana și-a domolit respirația și și-a măsurat pașii. *Nu azi, Tek. Azi o să pun mâna pe cununa de lauri.*

A aruncat doar o privire în zare, lăsând briza mării să-i uvânte fruntea asudată. Printre neguri a zărit o clipă silueta albă a unei corăbii. Se apropiase destul de hotar încât să-i deslușească pânzele. Era o ambarcațiune mică, poate o goieletă? Nu prea își amintea denumirile marinărești. Arbore mare, arbore artimon, o mie de tipuri de pânze, noduri și parâme. Una era să ieșă la lectii în larg cu Teuta, care navigase pe navele piraților iliri, și alta să trebuiască să stai la biblioteca Efeseumului, cu ochii cărpiți de atâtea diagrame cu brigantine și caravele.

Uneori Diana se lua la întrecere cu Maeve, fiecare chinindu-se să deslușească nave sau avioane, iar odată chiar nu zărit silueta îndesată și greoale a unui vas de croazieră în zare. Însă cei mai mulți muritori aveau grija să nu pătrundă în ungherul lor din Marea Egee, unde acele busolei se roteau în gol și toate instrumentele de bord clacau dintr-odată.

În ziua aceea stătea să izbucnească furtuna dincolo de negurile hotarului, iar Diana regreta că nu poate să stea să privească spectacolul. Ploile din Themyscira erau anoste, blânde și previzibile, nu aduceau deloc cu bubuitul amenințător al tunetelor sau cu străfulgerările trăsnetelor îndepărtate.

— Nu ți se face niciodată dor de furtuni? O întrebăse Diana pe Maeve odată, când leneveau pe terasa însorită de pe acoperișul palatului, ascultând tunetele și ropotul unei vijelii îndepărtate.

Maeve murise în Ambuscada de la Crossbarry¹, rugându-se cu limbă de moarte Sfintei Brígita din Kildare. După

¹ Bătălie din 19 martie 1921, în timpul Războiului de Independență al Irlandei (n. tr.).

canonul amazoanelor, era nou-sosită pe insulă, și se trăgea din Cork, loc unde se abăteau adesea furtunile.

— Nu, îi răspunsese Maeve cu glasul ei tărăgănat. Mi-e dor de un ceai bun, de dansuri, de băieți, însă de ploaie ioc.

— Și noi dansăm, a protestat Diana.

Maeve râsese doar.

— Altfel dansezi când știi că n-o să trăiești la nesfârșit.

Apoi s-a întins, arătându-și pistriui ca niște norișori deși de polen pe pielea ei albă.

— Cred că într-o altă viață am fost pisică, nu vreau decât să dorm tolănită în ditamai raza de soare.

Ia-o încet. Diana s-a abținut să grăbească pasul. Îi venea greu să-și drămuiască forțele când simțea pe umeri soarele dimineții și vântul suflându-i din spate. Se simțea în puteri. Însă nici nu era greu să se simtă puternică de una singură.

Peste valuri a răsunat un bubuit, un pocnet puternic, metalic, ca o ușă trântită. Diana a șovăit. În zarea albastă se înălța o coloană tremurătoare de fum, cu limbi de flăcări la bază. Goeleta ardea, cu provă spulberată, un catarg rupt și pânza atârnându-i peste bord.

Diana a încetinit fără să vrea, apoi s-a silit să întindă iar pasul. N-avea cum să ajute goeleta. Avioanele se prăbușeau. Navele se ciocneau de stânci. Așa era lumea muriilor. Acolo se puteau întâmpla tot felul de nenorociri, și chiar adesea. Viața oamenilor era un potop de nenorociri ce nu se abătea niciodată pe țărmurile insulei. Diana s-a uitat atentă la cărare. Mult de tot în față zărea marele dom din Bana-Migdal scăpind auruiu în soare. Mai întâi flamura roșie, apoi cununa de lauri. Aceasta era planul.

De undeva a auzit atunci un țipăt purtat de vânt.

Un pescăruș, și-a zis ea. O fată, a insistat un glas lăuntric. Nu se poate. N-avea cum să ajungă niciun strigăt omeneșc până la ea, era prea departe, nu-i așa?

Degeaba. N-avea ce să facă.

Însă a rămas mai departe cu privirea în zare. Vreau doar să văd mai bine ce se întâmplă, și-a spus ea. Mai am timp. Sunt în frunte.

N-avea nicio noimă să lase baltă drumul, cu șanțurile lui vechi, săpate de căruțe, n-avea de ce să cotească și s-o ia pe coasta stâncoasă, însă așa a făcut.

La mal, apa era liniștită, limpă, de un turcoaz viu. În larg oceanul era cu totul altfel, dezlănțuit, de un albastru adânc, aproape negru. Insula lor căuta mereu să le facă pe plac ei și surorilor sale, însă lumea din afara hotarului nu le purta deloc de grija locuitorilor ei.

Chiar și de la distanță la care se afla își dădea seama că goeleta stătea să se scufunde. Însă nu zarea nicio barcă de salvare, nicio lumină de avertizare, ci doar bucăți duse de valuri din nava spartă. S-a zis cu ea. Diana și-a frecat bine brațele, ca să-și alunge un fior neașteptat, și a luat-o înapoi spre drumul îngust. Așa era viața omului. Se scufundase adesea cu Maeve în apele de lângă hotar, printre rămășițele de avioane, veliere sau șalupe zvelte. Apa sărată schimba lemnul, întărindu-l și păzindu-l de putregai. Cu muritorii era altfel. Pe ei îi mistuiau peștii din adâncuri, rechinii și vremea, care-i rodea încet-încet, inevitabil, fie pe apă, fie pe uscat.

Diana a calculat iar poziția soarelui. În patruzeci de minute, poate mai puțin, putea să ajungă la Bana-Migdal. A poruncit picioarelor să ia din loc. Pierduse doar câteva clipe. Putea să recupereze. Însă în loc de asta, s-a uitat peste umăr.

În toate tomurile vechi erau povești cu femei care făcuseră greșeala să privească în urmă. Când plecau din așezări arse din temelii. Când plecau din iad. Însă Diana tot și-a întors privirea spre corabia care se scufunda în valurile uriașe, atârnând ca o aripă ruptă de pasăre.

A măsurat din ochi înălțimea coastei. La poale erau stânci colțuroase. Dacă nu-și lua destul elan, ar fi o cădere tare urâtă. Însă nu mortală. *Asta dacă ești amazoană aderărată*, și-a zis. *Oare și pentru tine e la fel?* Ei bine, speră că n-o să moară în cădere. Desigur, dacă nu murea de data asta, ar fi omorât-o mama ei.

Diana s-a mai uitat o dată la nava naufragiată și a rupt-o la goană, dând zdravăn din brațe și mărind pașii pe măsură ce se aprobia de marginea coastei. *Stai, stai, stai*, a protestat glasul din mintea ei. *E neburie curată*. Chiar dacă ar fi supraviețuit cineva, n-avea cum să-l ajute. Dacă ar fi încercat, și-ar fi atras negreșit surghiunul, nu mai conta că e prințesă. *Oprește-te*. Nu înțelegea de ce nu ascultă. I-ar fi plăcut să credă că avea o inimă de eroină, care-i cerea să răspundă glasului înfricoșat care o chema. Însă de cum s-a azvârlit de pe stâncă, în plin văzduh, a știut că o atrage și pericolul imensului ocean cenușiu care nu se sinchisea de dragul ei.

Diana a desenat în aer un arc grațios, cu brațele împreunate ca un ac de busolă care-i arătau calea. A plonjat în apă și s-a scufundat fără să împroaște un strop, cu urechile înfundate și mușchii încordați, gata de impactul nimicitor cu stâncile. Însă nimic. S-a înălțat iute la suprafață, a tras aer în piept și a luat-o înot spre hotar, tăind cu brațele apa caldă.

De câte ori se aprobia de hotar o încerca un mic fior de încântare, simțind cum se schimbă temperatura apei și frigul îi cuprinde mai întâi vârfurile degetelor, iar apoi îi învăluie capul și umerii. Diana și Maeve înotau de placere de la țărmurile din nord, îndemnându-se una pe alta să ajungă tot mai departe. Odată zăriseră o corabie care plutea în ceată, cu marinarii adunați la pupa. Un bărbat ridicase brațul arătând spre ele. Se scufundaseră la adăpostul mării,

făcându-și frenetic semne cu mâinile pe sub valuri și râzând în așa hal, că, odată ajunse la mal, au tot tușit încăndu-se cu apa sărată. *Am putea fi sirene*, a tipat Maeve ascuțit când s-au trântit una lângă alta pe nisipul Cald, numai că niciuna n-avea cine știe ce voce. În după-amiaza aceea au lălașit cântece irlandeze de pahar, falsând și prăpădindu-se de râs până le-a găsit Tek. După care și-au ținut gura. Trecerea peste hotar era un delict minor. Dacă te vedea vreun murtor din preajma insulei aveai parte de o pedeapsă severă. Dar fapta de acum a Dianei?

Oprește-te. Însă nu putea. Încă îi mai răsună în urechi tipătul acela ascuțit de om.

Diana a simțit cum o învăluie cu totul apa rece de dincolo de hotar. Acum era în puterea mării, care nu-i era deloc prietenă. Currentul a înșfăcat-o de picioare și a tras-o în jos cu o forță uriașă, strivitoare, de parcă un zeu ridicase plictisit din umeri. *Trebuie să te lupți*, și-a dat ea seama, poruncindu-le mușchilor să schimbe direcția. Nu mai fusese niciodată nevoită să lupte cu oceanul.

O clipă s-a lăsat legănată de ape, încercând să-și dea seama unde se află, în văltoarea valurilor. În apă pluteau rămășițe, bucăți de lemn și de fibră de sticlă, veste portocalii de salvare pe care echipajul nu apucase probabil să și le pună. Nu prea avea cum să vadă nimic prin perdeaua de stropi de ploaie și cețurile care învăluiau insula.

Ce caut aici? s-a întrebat în sinea ei. *Navele apar și dispar. Oamenii își pierd viețile*. S-a scufundat iar și s-a uitat cu greu prin noianul cenușiu de ape, fără să vadă pe nimeni.

Diana s-a ridicat la suprafață, simțind un junghi dureros în stomac când se gândeau ce prostie făcuse. Renunțase cu totul la întrecere. Doar ea singură își propusese să le urate surorilor ce putea și mamei că putea să fie mândră